

Arrest

nr. 110 377 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MAJUMDAR, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Bajaur Agency, Pakistan geboren te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine.

Toen u ongeveer twaalf jaar oud was, keerde uw familie terug naar Afghanistan, naar het dorp waarvan uw vader oorspronkelijk afkomstig is. Dit dorp heet Kandagal en ligt in het district Manogai van de provincie Kunar. Als kind kwam u vaak in contact met de Amerikaanse soldaten die in uw regio van herkomst gestationeerd waren. Op die manier leerde u ook de Engelse taal. Uw broers H.(...) U.(...) en A.(...) begonnen in 2008 als tolk te werken voor de Amerikanen.

Uw familie had goede banden met de Amerikanen. In maart 2008 werd m.(...) A.(...), een neef van uw vader en een lid van de Taliban, door de Amerikanen gearresteerd. Toen hij na een jaar vrijgelaten werd, beschuldigde hij uw familie ervan hem te hebben verklikt. In juni 2009 werd uw neef doodgeschoten.

Op 15/03/2010 begon u zelf als tolk te werken. U werkte voor de mensen van Blackwater en voor adviseurs van de CIA. Toen in 2011 nogmaals een belangrijk lid van de Taliban, B.(...) A.(...) genaamd, gedood werd, kwamen de Taliban naar jullie woonplaats en gooiden zij een bom in het huis. Bij deze aanval kwamen uw broer H.(...) U.(...) en uw zussen F.(...) en Z.(...) om het leven. Uw familie stuurde u daarom het land uit.

Via Pakistan, Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Op 19/05/2011 werden uw vingerafdrukken genomen in Otranto, Italië. U reisde verder naar België en vroeg hier op 30/05/2011 asiel aan. U was op dat moment nog minderjarig.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u viseren. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de recente taskara van uw vader, het militair boekje van uw vader, de badge die u droeg toen u voor de Amerikanen werkte, twee attesten die moeten bevestigen dat uw broer H.(...) U.(...) voor de Amerikanen werkte, twee dreigbrieven van de Taliban en een brief van uw familie in verband met de problemen die jullie zouden hebben gekend.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u als tolk heeft gewerkt. Ten eerste omdat het weinig geloofwaardig is dat iemand die amper zestien jaar zou zijn, als tolk zou worden ingezet door personen (volgens u: adviseurs) die voor Blackwater en de CIA werken (CGVS, 08/06/2012, p.5). Dat men een minderjarige tolk bovendien ook nog eens een kalashnikov zou toevertrouwen, zoals u opmerkt (CGVS, 08/06/2012, p.5), is evenmin geloofwaardig. Het is verder ongeloofwaardig dat u uw kennis van de Engelse taal louter zou hebben verworven door als kind een praatje te slaan met de Amerikaanse soldaten in uw regio, zoals u zegt (CGVS, 18/02/2013, p.5).

Als u voor het Commissariaat-generaal de gelegenheid krijgt om over uw beweerde activiteiten voor de Amerikanen uit te weiden, verliest u zich telkens in verwarde en weinig concrete verklaringen. Als u gevraagd wordt voor wie u precies gewerkt heeft, antwoordt u: "Ik werkte voor OGA (afkorting voor: Other Government Agency). Dat is een basisplaats van de CIA. Voor hun veiligheid zorgde Blackwater. Voor operaties zorgden de Special Forces" (CGVS, 08/06/2012, p.5). Als het Commissariaat-generaal vraagt waaruit uw werk dan bestond, zegt u: "Ik was tolk bij Blackwater. Er waren drie afdelingen: Blackwater, Special Forces en CIA. Ze noemden Blackwater Cobra. CIA was OGA, en Special Force was Viper" (CGVS, 08/06/2012, p.5). U schetst aldus een zeer weinig duidelijk beeld van uw precieze functie en werkgever. Als u voorts gevraagd wordt hoe zo'n dag bij uw werkgever eruit zag, antwoordt u: "Ik was aan het werk voor Blackwater, het was een beveiligingsorganisatie, ze beveiligden de CIA, van OP" (CGVS, 08/06/2012, p.8). Als u nogmaals gevraagd wordt waaruit uw dagtaak bestond, zegt u: "Ik tolkte. Soms waren de tolken van OGA met vakantie, dan namen ze ons als tolk... Die OGA had spionnen, we moesten voor hun tolken. En helpen met de trainingen van de platoons. Dat moesten we doen. En 's avonds gingen we op patrouille. Met de Amerikanen. Op de uitkijktorens. We moesten tolken bij interactie met Afghaanse militairen" (CGVS, 08/06/2012, p.8). Dergelijke verwarde, nietszeggende verklaringen met betrekking tot het tolkenwerk dat u zou hebben gedaan, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.

Ook bij het incident waarvan uw familie het slachtoffer zou zijn geworden, rijzen heel wat vragen. U stelt bijvoorbeeld dat de Taliban een bomaanslag op jullie huis pleegden en dat daarbij behalve twee zussen ook uw broer H.(...) U.(...), volgens uw verklaringen eveneens een tolk, om het leven is gekomen. Echter, uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw broer H.(...) gezond en wel is. Tot zeer recente datum (december 2012) postte hij nog foto's en commentaren op zijn Facebook account. Geconfronteerd met enkele foto's van deze H.(...) S.(...), houdt u vol deze persoon niet te kennen (CGVS, 18/02/2013, p.2). Dit maakt evenwel weinig indruk, daar er geen twijfel kan bestaan dat deze persoon uw broer is. Zo verklaart H.(...) S.(...) dat hij een broer heeft die Z.(...) heet. Ook u bevestigt tijdens het gehoor dat u een broer heeft die Z.(...) heet (CGVS, 08/06/2012, p.10). Voorts publiceerde H.(...) S.(...) minstens dertien foto's van u op zijn account, af en toe begeleid door commentaren die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. Zo stelt

hij bij één van die foto's "My sweet Brother Prince G.(...) in the capital of Europe Brussels Belgium" (foto 1). Elders stelt hij ene F.(...) H.(...) gerust die vreest dat u zich hier met slechte dingen bezighoudt (foto 2). Nog bij een andere foto dankt uw broer hen die reageren als volgt: "thx for sweet sweet g.(...)" (foto 3). U reageert louter door te zeggen dat u niet weet wie H.(...) S.(...) is, dat veel personen die naam hebben en dat elkeen die uw foto's kan bemachtigen deze ook kan publiceren. Hoe deze persoon dan aan die foto's zou zijn geraakt, kan u evenwel niet verduidelijken (CGVS, 18/02/2013, p.3). Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat de Facebook account van deze H.(...) S.(...) na het gehoor van 18/02/2013 (waarin u geconfronteerd werd met voorgaande informatie) plots werd gedeactiveerd. Dit bevestigt alleen maar dat het om uw broer gaat en dat u belangrijke informatie wil verbergen. Een papieren versie van de Facebook account van H.(...) S.(...) werd bij uw administratief dossier gevoegd. De vaststelling dat uw broer nog leeft, toont aan dat uw asielrelaas bedrieglijk is en dat jullie beweerde activiteiten voor Blackwater en de CIA inderdaad aan uw fantasie ontsproten zijn.

Wat meer is, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt veeleer dat u (in tegenstelling tot wat u beweert) in 2006 helemaal niet naar Afghanistan bent teruggekeerd. Zo verklaart uw broer H.(...) S.(...) dat hij nog tot 2010 aan het Government College Peshawar studeerde, dat hij studeerde aan de universiteit van Peshawar en dat hij ook een tijdlang lessen volgde aan de London School of Business and Finance. Uw broer H.(...) S.(...) verklaart bovendien nog steeds in Peshawar te wonen. Uw verklaringen over jullie terugkeer naar Afghanistan zijn dan ook weinig geloofwaardig. Hij postte ook een foto waarop u met een derde persoon staat (foto 4). Geconfronteerd met deze foto en de vraag waar en wanneer deze foto genomen werd, denkt u bijzonder lang na maar zegt u niets. Pas als het Commissariaat-generaal opmerkt dat deze foto duidelijk in Pakistan genomen werd, antwoordt u dat dit inderdaad zo is. U houdt evenwel vol dat u geen idee heeft waar in Pakistan u werd gefotografeerd (CGVS, 18/02/2013, p.2). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat deze foto in strijd is met uw verklaringen als zou u in 2006 naar Afghanistan zou zijn gegaan, stelt u eerst dat deze foto van voor 2006 dateert (CGVS, 18/02/2013, p.2). Geconfronteerd met de bedenking dat u op de foto veel ouder bent dan elf of twaalf jaar, de leeftijd die u zou hebben gehad toen u naar Afghanistan terugkeerde, wijzigt u uw verklaringen en beweert u dat u af en toe, en om welbepaalde redenen, naar Pakistan terugkeerde. Wat u in Pakistan deed op het moment dat deze foto werd genomen, zegt u zich evenwel niet meer te herinneren (CGVS, 18/02/2013, p.2,3,5). Dit alles is bijzonder ongeloofwaardig en bevestigt het vermoeden dat u altijd in Pakistan gewoond heeft.

Verder dient te worden gewezen op andere informatie die er eveneens op duidt dat uw familie in Peshawar woonachtig is. Zo is er de Facebook account van B.(...) U.(...), die verklaart uw broer te zijn (foto 5) en eveneens in Peshawar woonachtig is. Deze B.(...) U.(...) post eveneens foto's van u, ook al waarschuwt iemand hem daarvoor (foto 6). Tot slot kan nog worden verwezen naar een samenraapsel van diverse foto's van uzelf, H.(...) S.(...) en Z.(...) A.(...) waarvan men bezwaarlijk kan beweren dat ze in Kunar genomen zijn (foto's 7-20).

Tot slot kan nog volgende opmerking worden gemaakt. In september 2006 werd in Kandagal, het dorp waar u zou hebben gewoond, een nieuwe brug over de Pech-rivier geopend. U zegt dat u hiervan op de hoogte bent maar u meent ten onrechte dat het wegdek van deze brug geasfalteerd werd (CGVS, 08/06/2012, p.7). De informatie (zie artikel en foto in het administratief dossier) geeft aan dat deze brug een houten (planken) wegdek heeft. Eens te meer toont dit aan dat u niet in Kandagal bent geweest.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat aan uw verblijf in Kunar en bijgevolg aan uw problemen in deze regio geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Dat uw ouders uit Kunar afkomstig zijn en dat u de Afghaanse nationaliteit heeft, wordt in deze beslissing niet betwist. H.(...) S.(...) en B.(...) U.(...) refereren overigens naar hun "roots". H.(...) S.(...) post zelfs enkele foto's waarop hij te kennen geeft dat zijn vader hem naar Kunar stuurde, zonder dat hij daarvoor een reden geeft (foto's). Echter, dat u bedrieglijke verklaringen aflegt met betrekking tot uw terugkeer naar Afghanistan en dat uit de beschikbare info blijkt dat uw familie nog steeds in Peshawar woont, doet sterk vermoeden dat u op verblijfsrechtelijk vlak geen problemen kende in Pakistan. De vaststelling dat uw familieleden (hogere) studies doen in Pakistan, lijkt hiervan de bevestiging. U brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat u heden uw familie in Pakistan niet meer zou kunnen vervoegen.

Stel dat u Pakistan, om redenen die u voor de Belgische asielinstanties niet heeft verduidelijkt en ondanks de aanwezigheid van uw familie daar, niet langer als verblijfsmogelijkheid zou beschouwen, dan nog dient te worden opgemerkt dat u zich in geval van terugkeer naar Afghanistan aan de veiligheidssituatie in Kunar kan onttrekken door u in de Afghaanse hoofdstad Kabul te vestigen. U bent meerderjarig en haalt geen gezondheidsproblemen aan. Uit bovenstaande argumentatie mag worden afgeleid dat u in Pakistan wellicht een volgens Afghaanse normen meer dan gemiddelde opleiding genoten heeft. Alleszins beheerst u het Engels, het Pashtou en het Dari. De vaststelling dat uw broer de mogelijkheid had om aan de London School of Business and Finance te studeren, geeft aan dat uw familie over de nodige financiële middelen beschikt. De enveloppe die u afgeeft, toont bovendien aan dat de afzender ervan in Karte Mamorin in Kabul verblijft, wat toelaat te veronderstellen dat u er mogelijks over een opvangnetwerk kan beschikken.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen.

Aan uw taskara kan gezien het bedrieglijke karakter van uw verblijf in Kunar geen enkele waarde worden gehecht. Dit blijkt overigens ook tijdens het gehoor van 08/06/2012. U zegt dat u een taskara nodig had om te kunnen gaan werken en dat u deze taskara kreeg vóór u begon te werken. Echter, dit document zou op 12/02/1389 (komt overeen met 02/05/2010) zijn afgeleverd terwijl u al op 15/03/2010 zou zijn beginnen te werken. U heeft hier zelf geen verklaring voor (CGVS, 08/06/2012, p.4,5). Bovendien blijkt uit de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is dat dergelijke frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Peshawar en in de Afghaanse steden. Dezelfde opmerking geldt voor de recente taskara van uw vader.

Verder legt u een badge voor. Deze informatie op deze badge stelt dat u een soldaat bent en een lid van "the Afghanistan National Defense Force". Zelf verklaarde u daarentegen dat u als tolk werkte voor mensen van (de privé-firma) Blackwater en de CIA. De informatie op de badge stelt ook dat u een wapen droeg, meer bepaald van het type AK-491. Zelf meent u dan weer dat het een AK-47 was (CGVS, 18/02/2013, p.4).

De certificaten van uw broer overtuigen evenmin. Zo wordt één van de documenten ondertekend door Command Sergeant Major Vistor Pedraza, terwijl de informatie aantoont dat de man in werkelijkheid Victor Pedraza heet. Bovendien vormen de beweerde tolkenactiviteiten van uw broer H.(...) U.(...) geen enkel bewijs voor uw verklaring als zou u zelf ook een tolk zijn geweest.

Verder bent u nog in het bezit van twee dreigbrieven die door de Taliban zouden zijn opgesteld. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken.

Dezelfde opmerking geldt voor de brief van uw broer Z.(...) die uw beweerde problemen nog eens samenvat. U stelt dat dit document bedoeld is voor een ngo die mogelijks jullie huis zou heropbouwen (CGVS, 08/06/2012, p.10) terwijl in dit document zeer duidelijk de bescherming van de Afghaanse autoriteiten wordt gevraagd. Voorts zou het document zijn ondertekend door tal van prominenten uit de regio en de provincie Kunar. Wie deze handtekeningen en stempels zou hebben verzameld, weet u niet (CGVS, 08/06/2012, p.9). Ook dit is opmerkelijk.

Geen van de voorgelegde documenten herstelt uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van het recht van verdediging aan door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft volgens verzoeker de bestreden beslissing volledig gebaseerd op eenzijdig opgevraagde stukken en opzoekingen op Facebook. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor reeds aangegeven dat de persoon op Facebook niet zijn broer is, aangezien deze werd gedood in een bomaanslag van de taliban. Verzoeker bracht menige aanwijzingen van zowel zijn werk als zijn leven in Afghanistan aan, maar deze werden quasi allen naar de vuilbak verwezen ten gevolge van niet controleerbare posts op Facebook. Facebook is een sociaalnetwerksite met ongeveer een miljard gebruikers. Verzoeker heeft geen enkele controle over hetgeen derden plaatsen op hun Facebook account. Uit geen enkel element blijkt dat verzoeker de betrokken personen waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar verwijst persoonlijk kent, laat staan dat hij enige reactie heeft gegeven op de Facebook advertenties van de betrokken personen. Vele van de foto's die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden aangenomen om te spreken van leugenachtige verklaringen in hoofde van verzoeker hebben niets te maken met zijn dossier. Deze foto's zijn van verzoeker in België, op een ogenblik dat hij reeds zijn asielaanvraag had ingediend. Verzoeker is hierop vaak te zien met andere asielzoekers. Het is niet ondenkbeeldig dat een van deze andere asielzoekers deze foto's op het internet heeft geplaatst, dat deze daardoor op Facebook terecht zijn gekomen en dat de betrokken persoon deze heeft gebruikt om aan te geven dat zijn 'broer' in België verblijft. Men mag niet vergeten dat het loutere feit een familielid in Europa te hebben in Afghanistan reeds een zeker aanzien geeft aan de betrokken persoon. Verzoeker bevestigt dan ook dat hij de betrokken persoon die claimt zijn broer te zijn niet persoonlijk kent. Ook mag niet uit het oog verloren worden dat de term 'broer' verschillende betekenissen kan hebben en dat het zeker niet afkomstig is van de genetische bloedband. Al te gemakkelijk neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de woorden van deze ene, niet identificeerbare of controleerbare Facebook gebruiker voor waar aan. Verzoeker zal alle leden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten wraken, aangezien hij op zijn eigen Facebookpagina alle leden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als familie zal aanduiden. Op zich is dit natuurlijk geen bewijs van bloedband. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dan ook bewijzen te vinden in niet bewijskrachtige elementen. Verder is verzoeker van mening dat dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst, waarbij duidelijk is dat overheden worden misprezen en waar men niet in een open debat cultuur leeft. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat zo volledig voorbij aan de feitelijke situatie ter plaatse wanneer hij stelt dat verzoeker als zestienjarige niet als tolk kan hebben gewerkt. In Afghanistan wordt de leeftijd niet vastgesteld op basis van de geboortedatum, maar op basis van een schatting. Bovendien werd dit toegelaten door de contacten van de broer van verzoeker. Verzoeker is bereid alle biomedische gegevens af te geven om in de databanken van de US forces te kunnen na gaan of hij effectief werkzaam was voor de bedoelde diensten. Verzoeker schreef eveneens een brief naar de US ambassade in Brussel om toelating te krijgen vrijuit te spreken. Verzoeker diende

een vertrouwelijkheidsovereenkomst te sluiten met de US forces toen hij tewerkgesteld werd. Het is hem dan ook niet toegelaten in detail te vertellen over zijn activiteiten. Het incident met de familie van verzoeker waarbij hij twee zussen en een broer verloor kan verzoeker alleen maar bevestigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat volledig voorbij aan het verschil in naam tussen de bedoelde persoon op Facebook en de werkelijke overleden broer van verzoeker. De broer van verzoeker noemt Z. en niet H. S.. Alle gevolgtrekkingen, ook in verband met de foto's, blijken dan ook te berusten op onjuiste informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De foto's waarnaar verwezen wordt zijn van een onbekende derde. Tevens gaf verzoeker duidelijk aan welke brug gebouwd werd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent deze te kunnen identificeren als de tijdelijke brug en niet de definitieve die ongeveer een jaar later werd aangelegd en die weldegelijk een betonnen wegdek heeft. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook verkeerde informatie gebruikt. In 2006 werd effectief een tijdelijk brug gebouwd, maar deze werd in 2008 vervangen door een definitieve brug.

In een tweede middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker de schending van het recht van verdediging aan door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt duidelijk over andere informatie dan het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat in zijn reisadvies de situatie als uiterst onveilig beschrijft. In geval van twijfel moet deze in het voordeel van de asielzoeker beoordeeld worden. Het is dan ook geenszins aangewezen om iemand terug te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt, kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet zich baseren op recente en accurate informatie. De meest recente informatie die hij gebruikt is echter al bijna een jaar oud en is geen accurate weergave van de situatie ter plaatse. Bovendien stelt deze informatie zelf dat de Pech vallei en meer algemeen Manogai in de provincie Kunar onveilig is. Het loutere feit het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker opgeleid is en over een netwerk zou beschikken, hetgeen betwist wordt, is op zich niet voldoende om te kunnen spreken van een intern vluchtalternatief. Dit moet in concreto onderzocht worden, rekening houdend met alle socio-culturele en andere elementen. Verzoeker kan zich niet zonder meer elders in Afghanistan gaan vestigen.

In een derde middel, aangaande de gemeenschappelijke weigering van de vluchtelingenstatus en het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker de schending aan van artikel 13 samen met artikel 3 EVRM en van een gebrek in de motivering van de beslissing doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de documenten van verzoeker niet naar authenticiteit nakijkt. Uit de zaak Singh tegen de Belgische staat van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt naar genoegen van recht dat de asielinstanties verplicht zijn de asielprocedure aan te passen en verdere rechtsbescherming in te bouwen in de procedures. Uit de zaak blijkt duidelijk dat de aangebrachte documenten voldoende moeten onderzocht worden door de asielinstanties. Uit een analyse van de documenten blijkt dat verzoeker recent in Afghanistan verbleven heeft en minstens de Afghaanse nationaliteit heeft.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een loonfiche, een schrijven van zijn raadsman aan de United States Secret Service van 28 februari 2013 en twee persartikelen omtrent de nieuwe brug.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag. Verzoeker legt immers leugenachtige verklaringen af omtrent de kern van zijn vluchtverhaal. Verzoeker stelt namelijk dat hij zijn land van oorsprong verliet nadat zijn oudste broer, H., en twee zussen omkwamen door een bomaanslag op hun huis op 17 februari 2011 (stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, gehoorverslag CGVS 08/06/2012, p. 6 en 12). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de oudste broer van verzoeker tot december 2012 bijzonder actief was op Facebook, hetgeen de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker volledig ondermijnt. De Raad stelt vast dat met zekerheid kan worden vastgesteld dat dit Facebookaccount toebehoorde aan de broer van verzoeker. Op dit Facebookaccount staan verscheidene foto's van verzoeker gepubliceerd, met begeleidende onderschriften als *"My sweet Brother Prince G.(...) in the capital of Europe Brussels Belgium"* en *"thx for sweet sweet G.(...)"*. Geconfronteerd met het Facebookprofiel van zijn broer stelt verzoeker slechts deze persoon niet te kennen en niet te weten hoe hij aan deze foto's is gekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/02/2013, p. 2 en 3). Gelet op bovenstaande gegevens kan dit echter geenszins overtuigen. Bovendien werd deze Facebookaccount gedeactiveerd na het tweede gehoor van verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 februari 2013, toen hij met deze gegevens werd geconfronteerd, hetgeen de bovenstaande vaststellingen enkel maar versterkt. Verzoeker slaagt er in onderhavig verzoekschrift geenszins in deze vaststellingen te verklaren of te weerleggen en volhardt slechts dat hij de persoon op Facebook niet persoonlijk kent. Verzoeker betwist ook niet dat het voormelde Facebookprofiel werd afgesloten na het tweede gehoor. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit geen enkel element blijkt dat hij de betrokken personen persoonlijk kent, gaat hij immers voorbij aan de bovenstaande vaststellingen dat zijn foto en naam verschillende malen voorkomen op dit profiel. Overigens dient te worden opgemerkt dat waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn broer Z. heet en niet H.S. een tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers duidelijk dat zijn oudste broer H. gestorven is (stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 21, verklaring DVZ, vraag 30). Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat Z. zijn jongere broer is, dat hij nog steeds in Kunar woont en dat hij degene is die de brief heeft opgesteld die verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft neergelegd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 08/06/2012, p. 9 en 10). Aldus kan aan de bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij gaat aan het verschil in naam tussen de bedoelde persoon op Facebook en de overleden broer van verzoeker geenszins geloof worden gehecht. De veronderstellingen die verzoeker in onderhavig verzoekschrift maakt om te verklaren hoe de foto's waarop hij zelf staat afgebeeld in de desbetreffende facebookaccount zouden kunnen zijn verzeild, doet geen afbreuk aan bovenstaande concrete en duidelijke vaststellingen. Hetzelfde geldt voor het argument dat het woord "broer" verschillende betekenissen heeft. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Facebook een sociaalnetwerksite is met een miljard gebruikers en dat hij geen enkele controle heeft over hetgeen derden plaatsen op hun account, benadrukt de Raad nogmaals dat bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat geenszins kan getwijfeld worden aan de band tussen verzoeker en de personen op Facebook.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de broer van verzoeker op zijn Facebookaccount verklaart dat hij tot 2010 aan het Government College Peshawar studeerde, vervolgens studeerde aan de Universiteit van Peshawar en ook lessen volgde aan de Londen School of Business and Finance. Bovendien zou hij nog steeds woonachtig zijn in Peshawar. Daarnaast is er ook een zekere B. U. die op Facebook foto's publiceert van verzoeker en hierbij stelt de broer van verzoeker te zijn. Ook deze persoon is volgens de gedeelde informatie woonachtig in Peshawar. Dit doet ernstig afbreuk aan de verklaringen van verzoeker dat zijn familie in 2006 terugkeerde naar Afghanistan (stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, gehoorverslag CGVS 08/06/2012, p. 3). Dit wordt verder bevestigd doordat verzoeker bij een foto waarop hij staat afgebeeld met een derde persoon en waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opmerkt dat deze duidelijk in Pakistan werd genomen, na lang nadenken slechts stelt dat hij geen idee heeft waar in Pakistan deze foto genomen werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/02/2013, p. 2). Vervolgens stelt verzoeker dat deze foto misschien genomen werd voor de terugkeer van zijn familie naar Afghanistan in 2006. Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er echter op wijst dat hij op de foto veel ouder is dan in de periode dat hij zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, stelt verzoeker eerst dat hij niet constant in Afghanistan verbleef en terugkeerde naar Pakistan als hij ziek was, om vervolgens opnieuw te stellen dat hij geen

idee heeft wanneer de foto werd genomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/02/2013, p. 2, 3 en 5). Dergelijke vage verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt coherente en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent zijn werkzaamheden als tolk voor de Amerikanen en geenszins een concreet beeld kan schetsen van zijn werkzaamheden. Zo antwoordt hij op de vraag waar hij precies gewerkt heeft eerst dat hij werkte voor OGA, hetgeen een basisplaats van de CIA is. Voor de veiligheid hiervan zorgde Blackwater en voor operaties zorgden de Special Forces (stuk 5, gehoorverslag CGVS 08/06/2012, p. 5). Vervolgens stelt hij dat hij tolk was bij Blackwater en dat er drie afdelingen waren, met name Blackwater, Special Forces en CIA, waarbij Blackwater Cobra werd genoemd, CIA OGA werd genoemd en de Special Forces Viper werden genoemd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 08/06/2012, p. 5). Even later stelt verzoeker dan weer dat hij werkzaam was voor Blackwater, die de beveiligingsorganisatie van de CIA waren, om onmiddellijk daarna te stellen dat hij tolkte en dat de tolken van OGA soms op vakantie waren en zij dan als tolk werden genomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 08/06/2012, p. 8). Bovendien vermeldt de door verzoeker neergelegde badge dat hij soldaat is en lid van de Afghanistan National Defense Force. De verschillende door verzoeker genoemde organisaties komen hier nergens op terug. Deze badge stelt tevens dat verzoeker een wapen droeg van het type AK-491. Verzoeker zelf verklaarde daarentegen een wapen van het type AK-47 te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/02/2013, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een vertrouwelijkheidsovereenkomst diende te sluiten met de US Forces toen hij werd tewerkgesteld en het hem bijgevolg niet is toegelaten in detail te vertellen over zijn activiteiten, stelt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele vluchtelingenrechtelijke vrees die hij mogelijk koestert.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Wat betreft de brief van de raadsman van verzoeker aan de United States Secret Service, stelt de Raad dat dit geenszins de ongelooftwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker kan weerleggen, gezien dit werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker zelf. De door verzoeker neergelegde loonbrief is in het kader van zijn asielaanvraag niet dienstig. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde persartikelen van 2008 omtrent de brug, stelt de Raad vast dat de informatie in het administratief dossier van 2006 op dit punt inderdaad gedateerd is. Uit de persartikelen die verzoeker neerlegt blijkt dat de brug intussen geasfalteerd werd. Dit doet echter geenszins afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen, die het asielaanvraag van verzoeker ongelooftwaardig maken. Op grond van wat hoger werd gesteld kan met recht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielaanvraag besloten worden.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico

zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, ging zeven jaar naar school en kan Engels, Dari en Pashtou (stuk 4, gehoorverslag CGVS 18/02/2013, p. 5 en stuk 5, gehoorverslag CGVS 08/06/2012, p. 4). Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

Voor zover verzoeker naar "het reisadvies" en "algemene gegevens" verwijst, stelt de Raad vast dat dit advies en deze gegevens niet gevoegd zijn bij het verzoekschrift en dat er geen enkele verduidelijking wordt gegeven over welk reisadvies of gegevens het zou gaan. Derhalve kunnen dit reisadvies en

algemene gegevens dan ook niet beoordeeld worden door de Raad. Verzoeker brengt geen andere informatie bij die van aard is om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven. Verzoeker verwijst slechts naar de voormelde informatie aanwezig in het administratief dossier.

De Raad stelt echter vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker meent dat de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten had moeten onderzocht worden. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkene betwistten. Betrokkene had evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Verzoekers nationaliteit wordt *in casu* niet betwist en bovendien brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het 'Singh-arrest' is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF